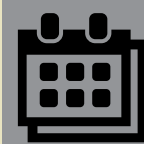

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1910 Ιδρύεται το Εργατικό Κέντρο Αθήνας από τέσσερα σωματεία: των ραφτάδων, των μαρμαρογλυπτών, των λατόμων και των τυπογράφων.

1936 Επειτα από μακροχρόνιες έρευνες, ο Φέρντιναντ Πόρσε παρουσιάζει το «λαϊκό αυτοκίνητο», γνωστότερο ως Volkswagen.

1968 Ιδρύεται το ΠΑΚ από τον Αν. Παπανδρέου (κίνημα αντίστασης στη χούντα), με κεντρική έδρα τη Στοκχόλμη της Σουηδίας.

1969 Κάνει πρεμιέρα στους κινηματογράφους η ταινία «Ζ» του σκηνοθέτη Κώστα Γαβρά, με θέμα τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη και την αναζήτηση των ενόχων από τον τότε ανακριτή Χρήστο Σαρτζετάκη, βασισμένη στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Βασίλη Βασιλικού.

1993 Έξι άνθρωποι σκοτώνονται και περισσότεροι από χίλιοι τραυματίζονται από έκρηξη εκρηκτικού μηχανισμού στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου της Νέας Υόρκης, σε έναν από τους δίδυμους ουρανοξύστες.

1995 Η παλαιότερη επενδυτική τράπεζα της Βρετανίας Barings Bank καταρρέει, όταν ένας υπάλληλός της χάνει στην αγορά παραγώγων κεφάλαια ύψους 1,4 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Θα αγορασθεί για 1 λίρα από την ING.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1725 Νικολά Ζοζέφ Κινιό, γάλλος στρατιωτικός μηχανικός, δημιουργός του πρώτου αυτοκινήτου στον κόσμο.

1802 Βίκτωρ Ουγκώ, γάλλος συγγραφέας.

1829 Λιβιά Στρος, γερμανικής καταγωγής αμερικανός ράφτης, εφευρέτης και κατασκευαστής των ρούχων τζιν, ιδρυτής της βιομηχανίας ρούχων Levi's.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1883 Αλ. Κουμουνδούρος, κορυφαία πολιτική προσωπικότητα του 19ου αιώνα, που χρημάτισε 10 φορές πρωθυπουργός.

1969 Καρλ Γιάσπερς, γερμανός υπαρξιστής φιλόσοφος και ψυχίατρος.

1986 Αμαλία Φλέμιγκ, σύζυγος και επιστημονική συνεργάτιδα του μεγάλου βρετανού επιστήμονα Αλεξάντερ Φλέμιγκ που ανακάλυψε την πενικιλίνη.

Αλέξανδρος Κουμουνδούρος, 1815 – 1883

Διαπρεπής έλληνας πολιτικός, με καθοριστική παρουσία και συνεισφορά στο δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνα. Διετέλεσε δέκα φορές πρωθυπουργός (ρεκόρ για έλληνα πολιτικό), δύο φορές Πρόεδρος της Βουλής και 18 φορές Υπουργός. Ήταν γιος του αγωνιστή της Επανάστασης, Σπυρίδωνα Γαλάνη Κουμουνδουράκη, της γνωστής επιφανούς οικογένειας της Μεσσηνιακής Μάνης. Γεννήθηκε το 1815 στον πύργο των Κουμουνδουράκηδων στην τοποθεσία Γαρμπελιά του χωριού Κάμπος Αβίας. Μετά το τέλος του Αγώνα μετέβη στο Ναύπλιο, όπου τελείωσε το Γυμνάσιο και στη συνέχεια ενεγράφη στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Το 1841 διέκοψε τις σπουδές του για να λάβει μέρος στην Κρητική Επανάσταση, παρότι πίστευε στο μάταιο της εξέγερσης.

Όταν επανήλθε στην Ελλάδα, εγκαταστάθηκε στην Καλαμάτα, όπου άσκησε τη δικηγορία, αν και δεν είχε λάβει το πτυχίο του. Εκεί τέλεσε τον πρώτο του γάμο με την Αικατερίνη Μαυρομιχάλη, κόρη της γνωστής οικογένειας της Μάνης, από την οποία απέκτησε δύο παιδιά, τον Κωνσταντίνο και τη Μαρία. Το 1846 αποφοίτησε από τη Νομική και τον επόμενο χρόνο διορίστηκε αντιεπισαγγελέας Πρωτοδικών Καλαμάτας. Η καριέρα του στο δικαστικό κλάδο ήταν σύντομη, καθώς τον απορρόφησε η πολιτική.

Για πρώτη φορά εξελέγη πληρεξούσιος Μεσσηνίας το 1850, οπότε άλλαξε το επίθετό του από Κουμουνδουράκης σε Κουμουνδούρος. Από τότε έδινε συνεχώς το παρών στη Βουλή μέχρι το θάνατό του, εκτός από τη διετία 1868-1869. Το 1855 ορκίστηκε Πρόεδρος της Βουλής κι ένα χρόνο αργότερα Υπουργός Οικονομικών στην κυβέρνηση του Δημήτριου Βούλγαρη, με τον οποίο ήλθε αργότερα σε σφοδρή σύγκρουση. Μετά το θάνατο της γυναίκας του Αικατερίνης

ήλθε σε δεύτερο γάμο με την Ευθυμία Περωτή, από την οποία απέκτησε ένα γιο, τον Σπυρίδωνα.

Ο Αλέξανδρος Κουμουνδούρος υπήρξε σφοδρός πολέμιος του Θρόνου. Μετά την έξωση του Όθωνα το 1862 ανέλαβε το Υπουργείο Δικαιοσύνης και με τη μετριοπάθεια, αλλά και την αποφασιστικότητα που τον διέκρινε, συνέβαλε στην εμπέδωση της τάξης. Στις 29 Σεπτεμβρίου 1864 έγινε απόπειρα δολοφονίας εναντίον του στην οδό Σταδίου στην είσοδο της Βουλής. Στις 2 Μαρτίου 1865 ανέλαβε για πρώτη φορά την πρωθυπουργία, συσπειρώνοντας στο κόμμα του («Κουμουνδουρικό») φερέλπιδες πολιτικούς, όπως ο Χαρίλαος Τρικούπης και ο Θεόδωρος Δηλιγιάννης, με τους οποίους αργότερα ήρθε σε σύγκρουση. Ακολούθησαν ακόμη εννέα πρωθυπουργίες, έως το 1882, οπότε αποσύρθηκε από την πολιτική.

Ως υπουργός και πρωθυπουργός, ο Αλέξανδρος Κουμουνδούρος κατάφερε να εξασφαλίσει στο ακέραιο τα συμφέροντα της Ελλάδας, χάρη στη μετριοπάθεια, την ευθύτητα, την ψυχραιμία και την εξαιρετική τόλμη του. Το μεγαλύτερο επίτευγμά του στην εξωτερική πολιτική θεωρείται η ειρηνική προσάρτηση της Θεσσαλίας και της Νοτίου Ηπείρου (περιοχή Άρτας) το 1881, αφού πρώτα δεν δίστασε να απειλήσει την Τουρκία με πόλεμο. Το 1866 κατάφερε να ξεπεράσει με επιτυχία τον σκόπελο του Κρητικού Ζητήματος, καθώς δεν υποτάχθηκε στις απαιτήσεις των Μεγάλων Δυνάμεων που ήθελαν η Ελλάδα να παρασυρθεί σε πόλεμο με την Τουρκία. Πίστευε ότι μία φιλοπόλεμη πολιτική δεν θα ωφελούσε σε τίποτα τη χώρα μας, από τη στιγμή που δεν είχε προετοιμαστεί κατάλληλα για πόλεμο.

Στο εσωτερικό της χώρας, ο Αλέξανδρος Κουμουνδούρος φρόντισε με νόμους τη ρύθμιση της φορολογίας, την αναδιοργάνωση και τον εξοπλισμό του στρατού,

τον αναδασμό της γης προς όφελος των ακτημόνων αγροτών, ενώ με τα κατάλληλα μέτρα (Νόμος ΤΟΔ'/1871 «Περί ληστείας») κατάφερε να περιορίσει τη ληστεία σε στεριά και θάλασσα. Ήταν η εποχή της Σφαγής στο Δήλεσι και της απαγωγής του πρωθυπουργού Σωτήριου Σωτηρόπουλου από τον λήσταρχο Λαφαζάνη στα Φιλιατρά Μεσσηνίας. Για να εκτονώσει την κατάσταση έδωσε αμνηστία σε 100 λήσταρχους, με σκοπό να πολεμήσουν στην Κρήτη. Τέλος, σημαντικός ήταν και ο νόμος ΦΠΣΤ' «Περί ευθύνης υπουργών», με τον οποίο αμέσως παραπέμφθηκαν σε ειδικό δικαστήριο υπουργοί της κυβέρνησης Βούλγαρη (1877), με την κατηγορία της πλαστογραφίας και της αντιποίησης αρχής («Σιμωνιακά»).

Ο πολιτικός κύκλος του Αλέξανδρου Κουμουνδούρου έκλεισε στις 3 Μαρτίου 1882, όταν δεν έλαβε ψήφο εμπιστοσύνης στη Βουλή, παρά τον διπλωματικό του θρίαμβο με την προσάρτηση της Θεσσαλίας και της Νοτίου Ηπείρου. Ο Χαρίλαος Τρικούπης και οι βουλευτές των Νέων Χωρών τον κατηγορήσαν ότι «δεν κατόρθωσε να προσαρτήσει όλη την Ήπειρο». Ο βιολογικός του κύκλος έκλεισε στις 26 Φεβρουαρίου 1883. Τάφηκε στο Α' Νεκροταφείο Αθηνών και με απόφαση του Δήμου Αθηναίων η πλατεία πλησίον της οικίας του στην οδό Πειραιώς ονομάστηκε Κουμουνδούρου (νυν Πλατεία Ελευθερίας). Την πολιτική παράδοση της οικογένειας συνέχισαν οι δύο γιοι του Κωνσταντίνος και Σπυρίδων, που εξελέγησαν επανειλημμένα βουλευτές, ενώ διετέλεσαν και υπουργοί.

Ο Αλέξανδρος Κουμουνδούρος διέθετε μεγάλες εκτάσεις στην Αττική και συγκεκριμένα στην περιοχή της Ελευσίνας, δίπλα στη θαλασσολίμνη που φέρει έκτοτε το όνομά του (Λίμνη Κουμουνδούρου).

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασιλή

ΕΘΝΟΣ

Πρόκληση για την Ευρώπη

Υπερβολικά αισιόδοξη αποδεικνύεται η πρόβλεψη πως μέχρι τις 6 Μαρτίου θα υπήρχε ένα είδος άτυπης ανακωχής στις εξελίξεις περί το Προσφυγικό και πως ούτε σύνορα θα έκλειναν ούτε αποφάσεις που θ' ανέτρεπαν τις υπάρχουσες ισορροπίες θα λαμβάνονταν. Δυστυχώς, όμως, οι προσδοκίες διαψεύδονται και οι εξελίξεις κάθε άλλο παρά ομαλές διαφαίνονται.

Κάπου έχει χαθεί τελείως το μέτρο. Σχεδιασμοί και προγραμματισμοί, στον βαθμό που υπήρχαν, εγκαταλείπονται ή καταστρατηγούνται, η συνολική προσπάθεια αγνοείται προς χάριν επιμέρους σκοπιμοτήτων και η Ευρωπαϊκή Ένωση μοιάζει να σύρεται σε καταστάσεις που

οδηγούν στα αντίθετα ακριβώς αποτελέσματα από εκείνα που αρχικά επιδιώκονταν.

Και δυστυχώς βασικός αποδέκτης των συνεπειών όλων αυτών των παρεκκλίσεων είναι η χώρα μας. Που δεν θα πρέπει να αναμένει την έκτακτη Σύνοδο Κορυφής της 6ης Μαρτίου για να γνωστοποιήσει τους φόβους και τις ανησυχίες της. Οι κίνδυνοι πρέπει να επισημαίνονται έγκαιρα και πριν πάρουν ανεξέλεγκτες διαστάσεις.

Όλο και περισσότεροι είναι εκείνοι που επισημαίνουν τον κίνδυνο να μεταβληθούμε σε «αποθήκη ψυχών». Στον κατάλογο προστέθηκε χθες και ο Σουλς. Και αυτόν τον κίνδυνο έχουν την υποχρέωση και η Κομισιόν, και η

Γερμανία, και η Γαλλία, αλλά και το ΝΑΤΟ πλέον, να τον αποτρέψουν. Οσοι διεκδικούν το δικαίωμα να διαμορφώνουν τις μεγάλες εξελίξεις οφείλουν να τις επιβάλουν αξιοποιώντας τις δυνατότητές τους.

Το κλειδί του Προσφυγικού είναι η Τουρκία. Μόνο αφελείς ή κακόπιστοι θα μπορούσαν να ισχυριστούν κάτι το διαφορετικό. Κι αυτό το δεδομένο είναι που πρέπει να καθορίσει τις αποφάσεις και τους σχεδιασμούς των μεγάλων της ΕΕ. Διαφορετικά το δεδομένο θα είναι άλλο. Θα είναι η αναπότρεπτη αποτυχία της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην ουσιαστικότερη έως τώρα προσπάθειά της να δικαιολογήσει την ύπαρξή της.